

Med det fyldte 65de Aar oppebærer de i forrige Stykke omhandlede Personer fuld Aldersrente, jfr. dog § 7.

Bestemmelserne i Lovens § 6, 2det Stykke, finder ikke Anvendelse paa de i nærværende Paragraf omhandlede Personer, saa længe de ikke er fyldt 65 Aar.

For Personer, der — — — har oppebaaret Alderdomsunderstøttelse, bestemmes Aldersrentens faste Beløb ved den Alder, de havde, da de opnaaede Alderdomsunderstøttelse; for saa vidt de paagældende, da de opnaaede Alderdomsunderstøttelse, var eller ved Lovens Ikrafttræden er mellem 60 og 65 Aar gamle, er de berettigede til at nyde Aldersrente med det for 65-aarige fastsatte Beløb, alt dog under Iagttagelse af Bestemmelserne i § 7.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ifølge de af Det statistiske Departement foretagne Opgørelser af Statens og Kommunernes Udgifter i Henhold til Lov Nr. 348 af 7. August 1922 om Aldersrente for Aarene 1923—24 (Statistiske Efterretninger 1925, S. 47—51) og 1924—25 (Statistiske Efterretninger 1926, S. 85—89) har disse udgjort henholdsvis 69,8 Mill. Kr. og 71,7 Mill. Kr. Hertil kommer for 1923—24 2,2 Mill. Kr. og for 1924—25 2,6 Mill. Kr. som Udgifter i Henhold til de for Vintrene 1923—24 og 1924—25 ved særlige Love givne Bestemmelser om Brændselshjælp til Aldersrentenydere. Efter de af Indenrigsministeriet modtagne foreløbige Indberetninger om Størrelsen af de af Kommunerne i Henhold til Aldersrenteloven i Regnskabsaaret 1925—26 afholdte Udgifter maa det antages, at disse har udgjort ca. 71 Mill. Kr. Under Hensyn til, at Dyrtidstillæggets Nedgang og Nedsættelsen af det i Aldersrentelovens § 21, 4de Stykke, omhandlede Forskelstillæg formentlig i indeværende Regnskabsaar vil formindske Udgifterne med henholdsvis ca. 3,5 Mill. Kr. og ca. 1 Mill. Kr., maa det antages, at Loven i indeværende Aar for Statens og Kommunernes vil medføre en samlet Udgift af ca. 66,5 Mill. Kr., hvoraf Staten udreder ca. 38,8 Mill. Kr., Kommunerne ca. 27,7 Mill. Kr.

Da den siden Aldersrentelovens Vedtagelse stedfundne Opgang i Kronens Værdi og dermed følgende Prisfald langt fra opvejes ved den automatiske Nedgang i Dyrtidstillægget efter Aldersrentelovens § 5, 7de Stykke, har man anset det for nødvendigt og forsvarligt, at Loven ændres

saaledes, at det offentliges Udgifter til Alderdomsforsørgelse i Henhold til Aldersrenteloven nedbringes, om end ikke saa meget, som svarer til Kronens forhøjede Værdi, under Hensyn til, at Prisfaldet ikke har holdt Skridt med Kronestigningen. Ministeriet har anset det for rimeligt, at det offentliges Udgifter nedsættes til højst det Beløb af ca. 56 Mill. Kr., som Lovforslaget efter den som Bilag 1 aftrykte Skrivelse af 21. Januar 1926 fra Det statistiske Departement maa antages at ville medføre, hvilket Beløb vil falde med ca. 33 Mill. Kr. paa Statskassen og ca. 23 Mill. Kr. paa Kommunerne. Som det fremgaar af nævnte Skrivelse, er der herved regnet med, at Kommunerne ikke fuldt ud vil benytte den Adgang, som Forslaget hjemler dem, til at supplere de faste aarlige Beløb med indtil $\frac{3}{4}$ af den samlede Udgift, som medgaar til de faste aarlige Beløb efter Forslagets § 5; under Forudsætning af at Kommunerne udnytter den fornævnte Adgang til Supplering fuldt ud, vil Delingsforholdet mellem Statens og Kommunernes Udgifter i Henhold til nærværende Forslag praktisk talt blive det samme som den gældende Aldersrentelovs, idet Aldersrentelovens Delingsforhold som bekendt er $\frac{7}{12}$ eller $\frac{49}{84}$ paa Staten, $\frac{5}{12}$ eller $\frac{35}{84}$ paa Kommunerne, medens nærværende Forslags Delingsforhold under den angivne Forudsætning er $\frac{4}{7}$ eller $\frac{48}{84}$ paa Staten, $\frac{3}{7}$ eller $\frac{36}{84}$ paa Kommunerne.

Nedsættelsen af det offentliges Udgifter opnaas dels ved, at Fradragsreglerne ændres, saaledes at der i stær-